

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **L. S.**
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2017, č. j. MV-121781-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 2. 2017 doručenou zdejšímu soudu následujícího dne domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2017, č. j. MV-121781-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 20. 2. 2014, č. j. OAM-37598-25/DP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) a podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí, jelikož jej žalovaná založila na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu a současně nesprávně právně věc posoudila. Žalobkyně je jednatelkou a společníkem společnosti WOODSTOCK, spol. s r. o., IČ 25699890 (dále jen „WOODSTOCK“) a má na území České republiky udělen pobyt na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „účast v právnické osobě“. Účastí v právnické osobě je však status společníka společnosti, nikoliv jen členství v orgánu společnosti. Jelikož žalobkyně vlastní podíl v této společnosti, měla se žalovaná zabývat rovněž trváním účasti žalobkyně v právnické osobě jakožto společníka této společnosti. K tomu žalobkyně stále vykonává také činnost jednatelky společnosti WOODSTOCK, což vyplývá mimo jiné z předložené mandátní smlouvy ze dne 24. 7. 2013 či z provedeného výslechu, v němž popsala, jaké činnosti vykonává. V průběhu výslechu byly žalobkyni kladeny sugestivní otázky, z nichž například nemohla seznat rozdíl mezi zaměstnáním a výkonem jednatelského oprávnění. Odůvodnění žalované postavené také na plnění úkolů uložených žalobkyni jiným jednatelem společnosti je nesprávné, neboť žádné ustanovení zákona nezakazuje, aby statutárním orgánem společnosti bylo více jednatelů, kteří si mohou mezi sebou libovolně rozdělit působnost. Vzhledem k tomu, že dalším jednatelem společnosti je jednatel s většinovým podílem ve společnosti, je přirozené, že takový jednatel dává úkoly dalším jednatelům. Odpovědnost žalobkyně z výkonu funkce jednatelky přesto trvá v plném rozsahu. Žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí také za nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou žalobkyně, že prvostupňový orgán došel k nesprávným závěrům, toliko tvrzením o správnosti názoru prvostupňového orgánu a poukazem na spisovou dokumentaci. Žalovaná se dle tvrzení žalobkyně nevypořádala ani s námitkou kladení sugestivních otázek v průběhu výslechu.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 21. 4. 2017, v němž ve vztahu ke skutkovému stavu a průběhu správního řízení odkázala na napadené rozhodnutí. Pouhá funkce společníka v obchodní společnosti nenaplnuje základní princip zákona o

pobytu cizinců. Žalobkyně byla povinna plnit účel povoleného pobytu, tj. vykonávat podnikatelskou činnost – účast v právnické osobě, a to jako jednatelka na území České republiky, přitom musí být naplněna formální i materiální stránka funkce jednatele, tj. zápis do obchodního rejstříku a faktický výkon funkce statutárního orgánu. Z provedeného výsledku se žalobkyní vyplývá, že tato nenaplnila právě materiální stránku výkonu funkce jednatele. Skutečnost, zda žalobkyně je či není společníkem dané společnosti, nemá na napadené rozhodnutí žádný vliv, neboť pouze funkce společníka nenaplnuje předmětný podnikatelský účel, tj. materiální podmínku, protože tak nebyla ani primární povinnost správních orgánů tuto skutečnost ověřovat. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35.

IV. Replika žalobkyně a vyjádření žalované k replice

4. Na vyjádření žalované žalobkyně reagovala replikou ze dne 9. 5. 2017, v níž setrvala na tvrzení o výkonu funkce jednatelky ve společnosti WOODSTOCK. Dále žalobkyně rozporovala žalovanou uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť je podle ní její situace rozdílná oproti situaci uváděné v tomto rozsudku. V případě žalobkyně je navíc účast v právnické osobě splněná i tím, že zastává pozici společníka společnosti WOODSTOCK, a prostřednictvím této společnosti žalobkyně současně splňuje podmínky vztahující se k definici podnikání. Žalobkyně sama vlastním přičiněním, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku provádí činnosti, jejichž účelem je profit společnosti WOODSTOCK, splňuje tak formální i materiální podmínky účasti v právnické osobě.
5. Na repliku žalobkyně žalovaná odpověděla duplikou ze dne 6. 6. 2017, v níž uvádí, že na základě provedeného výsledku jednoznačně vyplynulo nevykonávání faktické podnikatelské činnosti žalobkyní, resp. její působení ve společnosti WOODSTOCK nemá charakter podnikatelské činnosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
7. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
9. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č.

j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

10. Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, jelikož se podle ní žalovaná dostatečně nevypořádala s námitkou nesprávných závěrů prvostupňového orgánu, když toliko potvrdila jejich správnost a poukázala na spisovou dokumentaci. Vůbec se pak žalovaná neměla vypořádat s námitkou kladení sugestivních otázek v průběhu výslechu.
11. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že se žalovaná námitkou kladení sugestivních otázek, zejména co se týče nuance mezi zaměstnáním a výkonem jednatelského oprávnění, zabývala (strana 5 napadeného rozhodnutí). S ohledem na délku pobytu žalobkyně na území České republiky byla žalovaná přesvědčena o povědomí žalobkyně o právech a povinnostech, které pro ni vyplývají ze zákona o pobytu cizinců. Dále také upozornila na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. V důsledku obou skutečností pak žalovaná nepřisvědčila námitce kladení sugestivních otázek. Tento způsob, jakým se žalovaná vypořádala s předmětnou námitkou žalobkyně, soud shledává za dostatečný, není jím tak založena nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Stejně tak způsob vypořádání odvolací námitky o učinění nesprávných závěrů prvostupňového rozhodnutí je podle názoru zdejšího soudu dostatečný a nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalované prvostupňový orgán došel k oprávněnému závěru, neboť tento závěr vyplývá jednoznačně ze spisového materiálu (strana 6 napadeného rozhodnutí), jehož shrnutí je obsaženo na straně 2 a 3 napadeného

rozhodnutí. Následně žalovaná přezkoumala i závěr prvostupňového orgánu o tom, zda se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce.

13. Z předcházejících dvou odstavců vyplývá, že se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami, jejichž způsob vypořádání žalobkyně ve svém žalobním návrhu rozporuje. Také další odvolací námitky byly žalovanou vypořádány. Obecně je napadené rozhodnutí žalované postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona, v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobkyně s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově jí nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
14. Na základě výše uvedených důvodů shledává proto krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
15. Spornou otázkou je v projednávané věci především to, zda žalobkyně fakticky vykonávala funkci jednatelky společnosti WOODSTOCK, případně zda pro splnění účelu povoleného pobytu podnikání – účast v právnické osobě postačuje její status společníka této společnosti, ačkoliv by funkci jednatelky (popř. podnikání) nevykonávala.
16. Soud předně připomíná, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o prodloužení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě představení hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění všech podmínek pro vyhovění jeho žádosti. Správní orgán v tomto řízení o žádosti vychází především z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění všech podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011-39). Pokud žalobce v rámci správního řízení neunese břemeno tvrzení či důkazní, nelze takovou skutečnost klást k tíži správního orgánu, neboť je to právě žalobce jako žadatel, na kterém je, aby splnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu řádně doložil.
17. Ve vztahu k nyní projednávanému případu je vhodné také připomenout, že žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla prvostupňovým orgánem zamítnuta z důvodu, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu na území České republiky, a dále z důvodu, že žalobkyně přestala splňovat podmínku pro vydání povolení

k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka jejího pobytu na území České republiky v podobě výkonu nelegální práce v minulosti.

18. Žalobní návrh však směřuje pouze proti neplnění účelu povoleného pobytu, nikoliv proti skutečnostem týkajících se nelegální práce, v důsledku nichž správní orgány seznaly existenci jiné závažné překážky jakožto důvodu pro zamítnutí předmětné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že žalobkyně dne 16. 7. 2013 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Ke své žádosti žalobkyně v průběhu správního řízení doložila mimo jiné výpis z obchodního rejstříku, z něhož vyplývá její jednatelství ve společnosti WOODSTOCK ode dne 27. 7. 2009, pracovní smlouvu ze dne 8. 7. 2004 uzavřenou s touto společností, platový výměr ze dne 25. 12. 2010 vážící se k uzavřené pracovní smlouvě či mandátní smlouvě uzavřenou dne 24. 7. 2013 mezi žalobkyní a touto společností. Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Brně, prvostupňovému orgánu na jeho žádost sdělil dne 5. 11. 2013, že žalobkyně neměla a nemá vydáno žádné rozhodnutí o povolení k zaměstnání, tj. ani pro společnost WOODSTOCK. Dne 28. 11. 2013 byl žalobkyni ustanoven tlumočník a téhož dne byl se žalobkyní proveden výslech, jak vyplývá z protokolu o výslechu žalobkyně ze dne 28. 11. 2013, č. j. OAM-37598-14/DP-2013. Během výslechu žalobkyně uvedla, že nikdy nedisponovala živnostenským oprávněním a ani nikdy neměla platné pracovní povolení. Dále potvrdila výkon práce jako zaměstnanec na pozici asistentky, přičemž tuto činnost v roce 2013 přerušila. Výkon funkce jednatelky začala v roce 2009, kdy působila také jako asistentka, a do společnosti WOODSTOCK vložila také peníze, tudíž je zainteresována na fungování této společnosti. V této společnosti však není hlavním jednatelem, nemá právo podepisovat smlouvy a za společnost nejedná. K dotazu ohledně hospodářské situace uvedla, že společnost nemá dluhy, avšak nezná její přesné výsledky hospodaření v letech 2011 a 2012. Na základě zjištěných skutečností prvostupňový orgán žádost žalobkyně zamítl a to ze dvou důvodů – žalobkyně neplní účel povoleného pobytu, tj. nevykonává funkci jednatelky [ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a byla zjištěna jiná závažná překážka jejího pobytu v podobě výkonu nelegální práce [ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců]. Současně prvostupňový orgán zkoumal také dopad prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života, který byl shledán za přiměřený, s ohledem na bydliště zletilého syna žalobkyně v Moskvě, důvody zamítnutí žádosti, nemožnost zpřetrhání všech vazeb v zemi původu za dobu pobytu na území České republiky a skutečnost, že se žalobkyně stále nachází v produktivním věku.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala prostřednictvím svého zástupce nejprve blanketní odvolání, které následně doplnila, přičemž odvolací námitky se shodují s nyní uplatněnými žalobními námitkami. Navíc žalobkyně brojila proti tvrzení o výkonu nelegální práce. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná ve vztahu k sugestivním otázkám v průběhu výslechu poukázala na délku pobytu žalobkyně na území České republiky, na základě které by již žalobkyně mohla být schopna rozpoznat rozdíly mezi zaměstnáním a výkonem jednatelství, jakož i by mohla mít dobré povědomí o právech a povinnostech vyplývajících pro ni ze zákona o

pobytu cizinců. Navíc platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“. K námitce týkající se podnikání žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, dle něhož nepostačí pouze formální zápis v obchodním rejstříku, ale je nutný i faktický výkon podnikatelské činnosti. Ten podle žalované v případě žalobkyně rozporují skutečnosti uvedené v průběhu výsledku (žalobkyně dostávala příkazy od jednatele, není oprávněna za společnost WOODSTOCK jednat, není oprávněna ani podepisovat smlouvy, neznalost hospodářských výsledků v minulosti). Prvostupňový orgán dospěl k oprávněnému závěru, který vyplývá jednoznačně ze spisového materiálu. Na základě provedeného výsledku a doložené pracovní smlouvy je patrné, že se žalobkyně v období minimálně od 16. 10. 2008 do počátku roku 2013 dopustila výkonu nelegální práce [ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti]. Žalovaná také neshledala žádné jiné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné označit prvostupňové rozhodnutí za vydané v nesouladu s právními předpisy.

21. Dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze ve smyslu § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců opakovaně prodloužit, přičemž se dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců vztahují obdobně.
22. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
23. Ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců pak uvádí důvody pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
24. Žalobkyně ve svém žalobním návrhu brojí proti závěru správních orgánů, že nevykonávala funkci jednatelky společnosti WOODSTOCK, v důsledku čehož neplnila účel stanoveného dlouhodobého pobytu. Tvrzení o výkonu pozice jednatelky má prokazovat předložená mandátní smlouva a také provedený výslech. Žádné ustanovení zákona nezakazuje, aby obchodní společnost měla více jednatelů, kteří si mohou mezi sebou libovolně rozdělit působnost. Současně je podle žalobkyně přirozené, pokud jednatel společnosti s většinovým podílem dává úkoly dalším jednatelům.
25. Krajský soud však tuto žalobní námitku pokládá za **nedůvodnou**. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve společnosti WOODSTOCK pracovala na základě pracovní smlouvy jako asistentka a následně byla dne 27. 7. 2009 zapsána jako jednatelka této společnosti. Z hlediska výkonu pracovní činnosti však není zřejmé, že by se vlivem změny pracovní pozice žalobkyně v rámci této společnosti nějak změnil charakter činností, které vykonávala. Ostatně sama žalobkyně uvádí souběžný výkon funkce jednatelky a asistentky (pozici asistentky dle jejího tvrzení ukončila až v roce 2013). Žalobkyně nadále přijímala od hlavního jednatele společnosti pokyny, jakým způsobem má danou práci vykonávat. Navíc uvedla, že nemá právo podepisovat smlouvy a za společnost WOODSTOCK jednat. Současně žalobkyně nebyla schopna v rámci prováděného výsledku ani blíže okomentovat hospodářské výsledky společnosti za roky 2011 a 2012, pouze uvedla, že společnost nemá

dluhy. Soud má za to, že pokud by žalobkyně skutečně vykonávala funkci jednatele, bylo by v jejich silách znát přesnější hospodářské výsledky společnosti a nikoliv jen obecné tvrzení o bezdlužnosti společnosti.

26. Na tomto místě je vhodné také připomenout, že jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp.zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ., nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, čj. 4 Afs 24/2003-81).
27. Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobkyně v průběhu správního řízení, ani nyní v průběhu vedeného soudního řízení, nijak svá tvrzení o výkonu funkce jednatelky společnosti WOODSTOCK neprokazovala. K žalobnímu návrhu nedoložila žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo zastupování této společnosti navenek, uzavírání smluv za tuto společnost či obchodní vedení směrem dovnitř.
28. Ze všech zjištěných skutečností podle názoru zdejšího soudu vyplývá nesplnění materiálního znaku výkonu funkce jednatelky, tj. skutečný výkon této funkce. Žalobkyně sice splnila formální znak v podobě zápisu do veřejného rejstříku, nicméně reálně již tuto funkci jednatelky nevykonávala.
29. Splnění formálního i materiálního znaku výkonu funkce jednatele jako předpoklad pro prodloužení pobytového oprávnění za účelem podnikání – účast v právnické osobě bylo již několikrát judikováno také správními soudy. Například v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Obdobně také v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„k prokázání účelu pobytu nestačí jen to, že je cizinec formálně zapsán v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemyslel pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by cizinec fakticky na území ČR vykonával podnikatelskou činnost. Správní orgány musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 23, ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, body 18 a 19 a ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, body 14 a 15).“*
30. Soud zároveň připomíná, že zákon o pobytu cizinců pobytové oprávnění za účelem podnikání a pobytové oprávnění za účelem výkonu závislé činnosti odlišuje a klade rozdílné požadavky na náležitosti žádostí o udělení těchto pobytových oprávnění. Pobyt za účelem podnikání pak nemůže sloužit cizinci, jehož působení ve společnosti spočívá pouze ve výkonu závislé činnosti na základě pracovní smlouvy. Jedná se o jiný účel pobytu na území - zaměstnání a podnikání není totéž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38).
31. Krajský soud k této žalobní námitce uzavírá, že žalobkyní uvedené skutečnosti nesvědčily o faktickém výkonu funkce jednatelky, proto ji vyhodnotil jako nedůvodnou.

32. Žalobkyně dále odvozovala naplnění účelu stanoveného dlouhodobého pobytu od statutu společníka společnosti WOODSTOCK. S ohledem na vlastnictví podílu v této společnosti se podle ní měla žalovaná zabývat rovněž trváním účasti žalobkyně v právnické osobě.
33. K této žalobní námitce je vhodné poukázat na již uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, v němž Nejvyšší správní soud judikoval: *„Obecně lze konstatovat, že účast společníka v kapitálové společnosti nebyla podnikáním ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného v době rozhodnutí ministerstva o žádosti žalobce. Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (obdobně též § 420 a § 421 nového občanského zákoníku). Účast společníka ve společnosti s ručením omezeným definici podnikání neodpovídá. Je sice pravda, že společník ve většině případů vkládá do společnosti s ručením omezeným své prostředky nebo jiné majetkové hodnoty se záměrem získat majetkový prospěch, tedy za účelem dosažení zisku. Nejedná se však o soustavnou činnost. Společník má právo na podíl ze zisku společnosti. Nárok na vyplacení podílu však není spojen s osobní činností společníka pro společnost, ale vzniká již splacením vkladu - podíl ze zisku se tak projevuje jako výnos vkladu společníka do společnosti, jehož výše je závislá na výši zisku společnosti (§ 123 obchodního zákoníku). Společník navíc nejedná vlastním jménem, ale svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti může vykonávat jen prostřednictvím valné hromady nebo rozhodováním mimo valnou hromadu (§ 130 obchodního zákoníku). V neposlední řadě je nutné přihlídnout k tomu, že společník po splacení vkladů všech společníků není odpovědný za závazky společnosti (§ 106 odst. 2 obchodního zákoníku). (...) Zákon o pobytu cizinců tedy v souvislosti s udělením pobytu za účelem podnikání nezmiňuje jakoukoliv formu účasti v obchodní společnosti, ale pouze případy členství ve statutárním orgánu.“*
34. Byť žalobkyně tento rozsudek rozporuje s ohledem na její rozdílnou situaci oproti situaci uvedené v tomto rozsudku, aniž by konkrétně uvedla, na základě jakých skutečností se v jejím případě skutečně jedná o rozdílnou situaci, lze podle názoru zdejšího soudu citované závěry Nejvyššího správního soudu plně vztáhnout také na případ žalobkyně. Ta vložila do společnosti WOODSTOCK vklad ve výši 60 000 Kč představující obchodní podíl ve výši 0,2 %, zapsáno dne 18. 10. 2004 (dostupné z: <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-firma.vysledky?subjektId=604695&typ=UPLNY>), na základě něhož disponuje právem na podíl ze zisku, současně však toto právo není spojeno s osobní činností žalobkyně pro společnost WOODSTOCK, ale vzniká již splacením vkladu. Navíc oproti funkci jednatele společnosti žalobkyně jako společník nejedná vlastním jménem a není odpovědná za závazky společnosti. Nehledě na skutečnost, že společník obchodní společnosti může svou činnost vykonávat (zejména výkon práv a povinností na valné hromadě dané společnosti), aniž by měl dlouhodobý pobyt na území České republiky. Povolení k dlouhodobému pobytu je nezbytně spojeno s nutností osobní dlouhodobé přítomnosti na území ČR. Ta může být odůvodněna například každodenní rozhodovací činností, jež je však typická pro obchodní vedení společnosti. Účast žalobkyně v obchodní společnosti WOODSTOCK proto není podnikáním ve smyslu zákona o pobytu cizinců.
35. V této souvislosti lze poukázat také na judikaturu civilních soudů. Nejvyšší soud ustáleně uvádí, že společnost s ručením omezeným svou činnost (zpravidla podnikání) provádí vlastním jménem a na vlastní odpovědnost; jde o samostatný subjekt práva, který nelze ztotožňovat se společníky. Společníci společnosti s ručením omezeným se proto nemohou

stát z důvodu své účasti ve společnosti podnikateli ve smyslu obchodního zákoníku (viz rozsudky NS ze dne 16. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1652/97, ze dne 10. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4060/2007, a ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 33 Cdo 7/2014). Ani z judikatury civilních soudů tak nevyplývá, že by společník obchodní společnosti byl podnikatelem ve smyslu zákonné definice podnikatele (nyní uvedené v § 420 a § 421 nového občanského zákoníku).

36. Krajský soud proto **nepřisvědčil** ani žalobní námitce, že účel povoleného dlouhodobého pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“ byl naplněn již tím, že žalobkyně vykonávala funkci společníka obchodní společnosti WOODSTOCK.
37. Na tomto místě krajský soud poznamenává, že žalobkyně nesplnila účel jí uděleného dlouhodobého pobytového oprávnění – účast v právnické osobě, jelikož nevykonávala funkci jednatelky, ani jí splnění tohoto účelu nelze přiznat z titulu funkce společníka společnosti WOODSTOCK. V již citovaném rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, Nejvyšší správní soud vyjádřil, že: *„Nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 tohoto zákona (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, bod 19, nebo ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6 Azs 293/2016-29, bod 16).“* Obdobný závěr vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33, podle něhož: *„Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit.“* Postup žalované a prvostupňového orgánu tak zdejší soud shledává za souladný s právními předpisy.
38. Další žalobní námitka se váže k prováděnému výslechu žalobkyně, během něhož měly být žalobkyni kladeny sugestivní otázky. Ani s tímto tvrzením se krajský soud nemůže ztotožnit a i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako **nedůvodnou**.
39. Z protokolu o prováděném výslechu ze dne 28. 11. 2013, č. j. OAM-37598-14/DP-2013, soud ověřil, že žalobkyni byly kladeny otázky, které měly zjistit co nejlépe skutkový stav případu. Z daného protokolu současně vyplývá, že se výslechu žalobkyně účastnila také osoba tlumočnicka. Krajský soud tak na podkladě správního spisu nesouhlasí s názorem žalobkyně, že jí byly kladeny sugestivní otázky. Správní orgány usilovaly o zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, k čemuž použily dle názoru zdejšího soudu adekvátní otázky. Bylo na žalobkyni, jak na tyto otázky kladené správními orgány odpoví, resp. zda požádá o vysvětlení některé z otázek.
40. Tvrdí-li navíc žalobkyně, že na základě položených otázek nebylo možné zjistit rozdíl mezi zaměstnáním a výkonem jednatelského oprávnění, nemůže zdejší soud s takovým názorem žalobkyně souhlasit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně výše argumentuje tvrzením o skutečném výkonu jednatelského oprávnění, muselo jí být podle soudu zřejmé, co taková povinnost obnáší a jak se funkce jednatelky liší od běžného zaměstnání. Soud pokládá za iluzorní, aby byly splněny obě žalobkyní tvrzené skutečnosti, tj. aby na jedné straně skutečně vykonávala funkci jednatelky společnosti WOODSTOCK a na druhé straně si nebyla vědoma rozdílu mezi zaměstnáním a výkonem funkce jednatelky. Pokud žalobkyně tvrdí výkon jednatelského oprávnění, implicitně se tímto pojí znalost obsahu výkonu činnosti, který se s funkcí jednatele obchodní společnosti pojí. Nehledě na předcházející délku pobytu žalobkyně na území České republiky, během níž žalobkyně podle zdejšího

soudu mohla nabýt základní znalosti o rozdílu mezi zaměstnáním a výkonem funkce jednatele obchodní společnosti.

41. Z výše uvedeného má krajský soud za to, že žalovaná na podkladě provedených důkazů dospěla ke správným skutkovým zjištěním, z nichž dovodila správné právní závěry. Skutkový stav vyjádřený v napadeném rozhodnutí má oporu ve spisu, jedná se o stav v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud neshledal jakékoliv odlišnosti mezi skutkovým stavem zjištěným ve správním spisu a uvedeným v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí. Shromážděné podklady byly podle soudu hodnoceny žalovanou správně a při tomto nebyly překročeny meze správního uvážení. Namítané odvolací námitky byly v napadeném rozhodnutí žalovanou vypořádány, a to podle soudu zcela dostatečně. Žalovaná podle soudu také postupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně. Krajský soud proto neshledal ani žalobní námitky směřující proti těmto skutečnostem za důvodné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

42. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
43. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu